Ч. 237. Субота 20 жовтня (2 падолиста) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

| | |
|---|---|
| на цілий рік К. | 4·80 |
| на пів року „ | 2·40 |
| на чверть року „ | 1·20 |
| місячно . . „ | —·40 |

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

| | |
|---|---|
| на цілий рік К. | 10·80 |
| на пів року „ | 5·40 |
| на чверть року „ | 2·70 |
| місячно . . „ | —·90 |

Поодиноке число 6 с.

## З Ради державної.

На передвчерашнім засіданю по відчитаню внесень та інтерпеляций, президент палати ґр. Фетер прикликав до порядку пос. Заворка за єго вискази, та відповів послови Фресльови на єго запит, чому не видрукувано єго ческої промови, відкликом на свої давнїйші заяви. Приступлено до дальшої буджетової дискусиї, в котрій забрав слово пос. Крамарж. Скритикувавши буджет, як невдоволяючий, переходить бесїдник до політичних справ і полемізує з презесом польского Кола п. Яворским, а відтак з п. Дершатою, презесом клюбу нїмецких людовців. Називає малодушностию те, що Нїмцї торгують ся о кількасот корон, які признано Чехам в деяких позициях буджету, більше від Нїмців. З черги обговорює мову президента мінїстрів дра Кербера що-до трактату з Угорщиною. Дальше висказує ся, що полагодженем інвестиционого закона і будови водних доріг др. Кербер станув на границї своєї спосібности. Хто хоче кермувати парляментом, не повинен занедбувати великої політичної квестиї. Стоїмо тепер супротив таємної кризи державної і парляментарної, котра дасть ся довго укривати і скоро замінить ся в явну, остру кризис. Молодочехи могли не допустити до буджетової дискусиї наглими внесенями, однак не вчинили сего, бо волять явне, отверте висказане поглядів і жадань. Нїмцї розбили були парлямент з реґуляміном в руцї, але в данім разї те саме оружиє мають також і Чехи. Всенїмцї є просто зрадниками Австриї, а за їх проґрамою ідуть також нїмецкі людовцї. Непонятною річию є, що правительство не виступає против сеї небезпечности для держави, а ще шукає підпори на тих сторонництвах. Складки на рух „los von Rom“ заборонені в протестантскій Нїмеччинї, а в Австриї нїхто не виступає против них. Дальше бесїдник підносить потребу ріжних реформ, а особливо ограничення компетенциї парляменту на користь краєвих соймів. Чехи будуть належати до рішучої опозиції і будуть старати ся перешкоджувати правительству у всїм, доки оно не вимірить їм справедливости. Вкінци посол Крамарж заявляє, що так, як Поляки, Італїянцї і другі народи Австриї, мають і Чехи право і обовязок боропи ся за свою народність, лише межи ческими а нїмецкими радикалами заходить та ріжниця, що ческим залежить на удержаню держави, а нїмецкі стремлять прямо до знищеня Австриї. — З черги промавляє посол Менґер, полемізуючи з Крамаржом, що задепутіцовав всї нїмецкі сторонництва без ріжницї. Посол Войтіх ґр. Дідушицкий, іменем польского Кола висказує радість, що буджетова дискусия стала можливою по стільки лїтах парляментарної безплідности. Той хаос вчинив, що голос Австриї находить мало послуху в Нїмеччинї, де утрудняють нашу торговлю худобою, видаляють робітників задля їх національности та не доручають по польски адресованих листів. Завізвавши правительство до зарядженя сему лиху, бесїдник заявляє, що Коло польске буде держати ся віддалїк від начальних спорів, а старати ся о добро Поляків і Русинів в Галичинї і поза Галичиною. Дальше жадає ограниченя речинцевої торговлї збіжем на біржі, піднираня галицкого промислу достарчуванєм замовлень та основанєм промислових шкіл; жалує ся на фіскальний гнет, на перетяженє судових урядників і апелює до галицких послів з поза Кола, щоби піднирали єго змаганя для піднесеня краю.

Пос. Кос з причини неприсутности стратив голос. Слідуючий бесїдник пос. Мальфаті жадав основаня італ. унїверситету в Трестї, а по нїм п. Шікер. Вкінци Шенерериянець Байтер заявив ся за скороченєм буджетової дискусиї під услівєм, що конституцийна комісия здасть справу про знесенє §. 14. Відпирає закиди зради стану та заявляє, що Шенереріянцї не допустять, щоби Австрия стала славяньскою, чи ческою. На тім перервано паради о год. 5 до год. 7 вечером.

Вечірне засїданє розпочало ся о годинї 7-ій промовою президента мінїстрів дра Кербера. Бесїдник взиває до згуртованя всїх сил в тій хвили, коли держава кладе основи до економічного житя на довгі часи. В тій хвили мусить держава виступати на вні як солїдарна цїлість. Рішаючим тут є також відношенє до Угорщини. По сїм відношеню цїнять і Австрию за границею. Тож угода з Угорщиною є доконечною річию. Дальше президент мінїстрів боронить правительство перед закидом, начеб оно не інтересувало ся рільництвом і вказує на підвисшенє буджету рільничо-меліорацийного. Що до працової повелї правительство внесе єї небавом в палату. Рівнож виго-

---

23)

## СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

*(З польского — Клим. Юноши.)*

ГЛАВА Х,

**в котрій бесїда о стрічи Рокити з Васонжком, о бразелетї з брилянтом і о ріжних родах грибів.**

(Дальше.)

— В який-же спосіб поможете менї? — спитав посесор.

— То вже не ваш клопіт, — ми маємо свої способи, а коли всьо буде вже добре, коли дістанете хорошу жену і хороший посаг, — то памятайте, що то Малка радила, що з єї руки дістали ви шовкове житє, хорошу долю, що Малка цїлком не згадувала про баришівне, не вимовила навіть такого слова. Можна по особі зміркувати, з ким треба наперед годити ся і на письмі, з ким на чесне слово, а з ким цїлком не треба годитись.... З паном не треба, на вашу честь можна здати ся з замкненими очима. Ох! не всї інтереси, — додала — робить ся за гроші і для гроший.... Вірте менї. Може не личить того казати, але кожда женщина має кусник серця....

Розмова тревала досить довго, стаючи чим раз більше довірочною. Хороша купчиха попала в нїжний настрій і не щадила примаюючих чутливих поглядів, даючи при тім зрозуміти, що не буде на сьвітї щасливійшої людини над ту, котра дістане такого молодця, що не кождій жінцї судила ся добра доля на сьвітї.... Неодна мусить терпіти гірку недолю, хоч не жалує ся і не показує того по собі, що їй гірко, дуже гірко жити.

Так сповідаючись по троха із своїх смутків, завертаючи дивно очама, переплїтаючи заєдно слова зітханями, хороша купчиха зуміла вмовити в свого гостя, що єму конче потрібна голова цукру, фунт чаю, кілька пачок стеаринових сьвічок, якась скількість цитрин і фляшок араку, попращала єго дуже горячим стисненем руки і глубоким зітхненем, та дописала кільканайцять рублїв на єго рахунку.

Зараз по виїздї Рожаньского удала ся до одного жидика, знатока дорогоцїнностий, з просьбою о точне оцїненє бразелетки.

Затабачений старушок вложив окуляри, зважив золото, приглянув ся уважно каменям, і заявив, що за той застав можна би безпечно дати вісїмдесять рублїв, без страху о страту.

Не під доброю ворожбою розпочало ся женихане молодого посесора. Перша візита скінчила ся на нічім.

Дармо баскі каштани відбули дорогу з Затраченця до Березівки і назад; Борецкого не було дома, бо виїхав за інтересами на кілька днів, а панни з тїткою були у панї Завадскої.

Треба було лишити візитовий білет і повернути до дому.

Малий домок лїсничого на Майданї купав ся в блеску сонця. На погіднім небі не було анї хмарки, лїс мінив ся тою осїнною зеленю, що має сотки відтїнків, зеленю, переплїтаною золотими, брунявими, червоними красками листя, що кінчать своє короткотреване житє.

Берези, липи, дуби, ясенї, всї красні, а кожде на инакший лад, визначували ся здалека на темній стїнї сосен і ялиць. І запах з лїса ішов живичний, осьвіжуючий, лагідний вітрець приносив подих лїса крізь отверті вікна до середини.

Гамірно там було; що хвилї роздавав ся срібний сьмих дївчат, котрі прибігли до тої тихої закутини, мов веселї, щебечучі птички.

Для панї Завадскої було то торжество а рівночасно нагода похвалити ся. Старушка мала свою гордість і хотїла показати тїтцї Гертрудї, що не лише на власнім, великім господарстві, але й в службі, на малім становищи приватного официяліста, можна жити порядно і мати смачний кусник хлїба, коли хто запопадає і старає ся. Тому виставила на стіл, що лиш мала дома найлїпшого; всї роди конфитур, випечений хлїб, як па конкурс; тїста власного виробу.

Не треба було аж того всього, аби тїтку пересьвідчити; досьвідна господиня на перший погляд уміла оцїнити лад і порядок домашний, блискучу чистоту маленьких компаток і розмірну засібність дому.

Що-до панни Софії, то коли би єї запитано, чи знає милїйший куток над той домок серед лїса, відповіла би цїлком рішучо, що не знає і не уявляє собі, щоби могло бути на сьвітї щось, що далось би з ним хоч би лиш порівнати. Нї, нема нїгде такого домку, такого

товляе оно проєкт обезпеченя робітників на старість і на случай неспосібности до праці і опубликує єго для розбудженя дискусиї. Що до автономії Трентіна (італїяньскої части Тиролю) правительство з принципу противить ся поділови краю, але готове признати деякі автономічні реформи в межах теперішного правнодержавного ладу. В справі унїверситетских подій в Інсбруцї правительство розділить їх сейчас по надісланю телеґрафічного справозданя. Правительство думає над полагодою справи італїяньских унїверситетских студий в Австриї. Що-до руху „Los von Rom!“ правительство досить сильне, аби положити конець всякому тероризмови або недозволеній пропаґандї. Правительство не попирає всенїмецкого руху, бо стоїть по-над партиями і є на скрізь обєктивне. На закиди, що правительство не займає ся народною справою, каже др. Кербер, що кабінет мусить ратувати Австрию від економічного занепаду а то тим більше в нинїшній рішаючій хвили. Коли партиї і народи сварять ся, правительство мусить стояти на сторожи добра загалу. Міністер-президент дякує тим сторонництвам і бесїдникам, що підпирають скору полагоду буджету, особливож Яворскому і Колу польскому. Звернувши ще раз до економічних квестий, каже Кербер, що по їх полагодї прийде черга на національну справу, яка може розвязати ся тілько дорогою взаїмних уступок. А тогди настане мир.

По мінїстрі президентї промавляли ще посли Зачек, Кльофач і Річі а потім засїдане замкнено і відложено на понедїлок по полудни.

## Новинки.

*Львів дня 1 го падолиста 1901.*

— **Іменованя.** П. Президент мінїстрів поручив старшому комісареви повітовому Мих. Хосцкому управу староства в Кольбушовій, а секретареви Намістництва Єронимови Заградникови управу староства в Косові; дальше іменував комісарів повітових Володисл. Ґавиньского і бар. Едв. Бруницкого старшими комісарями повітовими. — П. Намістник іменував концепістів Намістництва: Мар. Яґусиньского. Каз. Шпалького, Сев. Дольницкого, Йос. Рібенбавера і дра Ад. Баля комісарями повітовими, а практикантів концептових Намістництва дра Лук. Завистовского і Володисл. Менсовича концепістами Намістництва. — Дальше іменував п. Намістник офіциялів рахункових Намістництва: Том. Стерналя, Мар. Крушиньского, Люд. Хмуровича, Каз. Шибиньского і Руд. Мавтнера ревідентами рахунковими; офіциала рахункового в босаньско-герцеґовиньскім краєвім правительстві Мар. Станкевича, асистентів рахункових Намістництва: Касп. Вержбовича, Євг. Фридриха, Володисл. Зубицкого. Вик. Заячківского і Вик. Здановича та асистента рахункового краєвої Дирекциї скарбу Йос. Ваймера офіциялами рахунковими, а адюнкта податкового Альфр. Фельковского, практикантів рахункових Намістництва Володим. Ваґнера, Ник. Сяка, Домин. Зброжка, Володим. Кмицикевича, Меч. Слоневского і практиканта рахункового краєвої дирекциї скарбу Чесл. Лїнкера асистентами рахунковими Намістництва. — Вкінци іменував п. Намістник канцелїста в Мінїстерстві віроісповідань і просьвіти Окт. Пирожиньского, канцелїстів судових Володисл. Торуньского і Казим. Бавгру, канцелїста поліцийного Анг. Чубака і підофіцирів: Ів. Фрайзінґера, Як. Кваснiака, Льва Коритовского, Макс. Левандовского, Ад. Кухарчика і Мих. Лебiщака канцелїстами Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Президент мінїстрів покликав старосту дра Франца Родера в Золочеві до служби в Намістництві. — П. Намістник переніс секретарів повітових: Ад. Грубера зі Скалата до Живця, Фр. Голляйка зі Снятина до Стрия, Теод. Мендиса з Бжеска до Тарнобжеґа і канцелїстів Намістництва: Едв. Шамшулю з Тарнобжеґа до Яворова, Сим. Юзьву зі Стрия до Снятина і Мих. Старжевского з Живця до Снятина.

— **Впреосьв. Митрополит Шептицкий** довершив візитацию деканата скалатского, від дня 22 вересня до 27 с. м. звидів 29 парохій з 14 церквами дочерними, посьвятив 6 церквой і уділив рукополаганя двом пресвитерам оо. Марчакови і Коростїлеви, а то піддияконату в Товстім, дияконату в Дубківцях, а пресвитерату в Сороцку, де кромі посьвяченя церкви відбув ся ще декан. соборчик. Помимо студеного, довготревалого вихру проповідав Владика нераз на дворі. Дня 28 жовтня прибув з Сороцка до Тернополя повозом для візитациї шкіл. — До Львова повернув Впреосьв. Митрополит передвчера в ночи. Дня 3 падолиста виїздить Митрополит до Відня на конференцию єпископів.

— **Новий уряд почтовий** зі звичайною службою — також і почтовою щадницею — буде отворений з днем 16 падолиста с. р. в Ляшках коло Бобрівки. До сего уряду будуть належати громада Ляшки з присїлком Харатини і обшари двірскі Ляшки, Корениця і Вксiцко.

— **Жандарм і сьвященик.** Від кількох вже днів в цїлім Львові тілько й бесїди серед людий з найнизших кляс, що про убите жандарма сьвящеником, — вість, яку рознесла одна із львівских ґазет, полюючи на сензацию. Люди ломлять собі голови над тим, що то було і як то стало ся, бо преці жандарм а сьвященик то такі личности, що якась кровава пригода між ними, мусїла би вже з природи річи викликати як найбільшу сензацию. Тимчасом, о скілько тепер показує ся, цїла подія хоч і сумна, бо закінчила ся смертию чоловіка, має характер звичайної нещасливої пригоди, котрої причиною була, видко, неосторожність. У жандарма Марущака в Грималові відбували ся хрестини, на котрі був запрошений також і латиньский сьвященик о. Дзюґевич. Опісля хотів о. Дзюґевич поїхати ще в гостину до начальника стациї зелїзничої, а Марущак і ще другий жандарм відвозили єго. Недалеко двірця хотів о. Дзюґевич як кажуть, дати начальникови стациї знак свого приїзду вистрілом з револьверу, але коли єго виймав, був так неосторожний, що стрілив Марущакови в черево. Тяжко раненого відвезено домів, а спроваджені лїкарі сказали, що Марущак міг би ще жити, як би борзо відбула ся операция. Розходило ся о кошти операциї; заким однакож обдумано спосіб покритя коштів і заким приїхав зі Львова др. Шрам, час минув, операция опізнила ся і нещасливий жив по ній ще лиш шість годин.

— **Чорт в наймах.** Що людий більше тягне до злого, як до доброго, се звістно загально, а може найлїпшим на то доказом, що нічим так людий не можна затуманити, нічим так завернути голову, як вірою в чорта; люди тогди вже й на Бога забувають, як ось зараз побачимо. Та істория з чортом, як слїдуюча львівска, то лиш невинний жарт. Одна з львівских часописий пустила чутку, що при улици Шептицких єсть якийсь дім, де чорт шибає собою і не дає людем спокою. Ґазета лиш згадала про чорта, а вже коло того дому зробило ся таке збіговиско, що аж поліция мусїла вмішати ся. Більше як 200 людий взяло ся розбивати браму і шукати чорта. Надармо аґент

---

лїса, таких дерев, такого пречудного сонця, хоч оно присьвічує мов то цїлій земли однаково.

По підвечірку удало ся цїле товариство до лїса на гриби. Була їх там така сила, що не лише панни, але навіть тїтка Ґертруда, не могли здержати ся від голосного оклику зачудованя.

Тисячами тисячів розсїлись они під деревами, серед трави, мохів, папороти; деякі росли при самих доріжках, немов би в лїсї за мало було для них місця, а яка розличність!

Великі мухомори червоні і білоцятковані, в широких, плоских капелюхах, то знов в кінчастих колпаках; жовті сморжі, білі гіркапі, всілякі роди губів, підпеньки, рижкі, голубінки, а вкінци під дубами правдиві великі гриби, а тілько їх довкола, що лиш хиляти ся і брати як свої.

Так пречудно в лїсі. Тут свист і спів птиць, пестрі жовни кують в сосни як ковалї, в віддаленю чути кукане зазулї. Часом вивірка кине ся як куля з галузи на галузь і біжить серед конарів з дерева на дерево, як по рівній земли; часом сполошена серна мигне серед дерев як блискавка, крикслива сойка віозве ся, або перелетить синиця. Немов то тихо в лїсї, а не тихо, бо тисячі шепотів, звуків зливає ся в один хор з шумом дерев, з розговором дрожачих листків, що певне шепчуть собі взаїмно слова признаня, бо що хвилї відорве ся від галузи і тремтячи у воздусї, поволи без шелесту, мов жовтий або червоний мотиль, паде на землю. Сонце продирає ся між деревами, смуги сьвітла визначують ся ярко від зелени, а в тих смугах роїть ся цїлий сьвіт дрібоньких мушок.

Під зводом з конарів величаньских дерев, зводом зеленавим, крізь котрий видко небо, роздає ся веселий сьміх.

Кілько грибів, кілько грибів! Той гарний, той здоровий, побіч ще більший, а там дальше аж три побіч себе, а всї красні, здорові.

Паняпки щебечуть з паном Станиславом, старші панї ідуть поволїйше і значно лишили ся по заду.

Нема нічого приємнїйшого як збиране грибів, особливо коли добере ся товариство; однако панна Ядвига більше займала ся грибами як товариством і випередила сестру так, що навіть не могла чути, о чім она з паном Станиславом розмавляє.

А она розмавляла спершу о грибах, відтак о цьвітах, відтак о лїсї, а одну хвилю не говорила нічого, лише червонїла і слухала, а оповідане мусїло бути дуже займаюче, бо перестала глядїти на землю і переходила побіч найкраснїйших грибів, цїлком їх не замічаючи.

До кошика прибувало не богато, майже нічого, але мусїло прибувати серця, бо било оно неспокійно і чим раз сьвіжі филї рожевої крови виплало до лиця.

Нахилила ся рівночасно, аби піднести гриб і тодї він допустив ся дивної похибки: замість взяти гриб і вкинути до кошика, взяв єї ручку і притиснув до уст.

Гриб опїлів, а над ним, мов мотиль легенький на цьвітистих крильцях, перелетїло несьміло слівце любови... І той мотиль діткнув крилом мале ушко дївчини, сїв на єї коралевих устах і за хвильку підхопив ще тихійше, як тамто перше слівце і віддав єго щасливому хлопцеви. І стануло ті двоє під величавими конарами дуба, в сьвітлї проміня, що від заходу продирало ся поміж галузє, станули на коврі тканім з ріжноцьвітних мохів, трав, лїсових цьвітів, папороти в запаху ялиць, в співі дрібних птичок, але не бачили тодї ні дубів, ні ялиць, не чули співу птичок, убиваючого запаху, бо їм здавало ся, що якась ворожка перенесла їх нагле на недоступні вижини, що з під їх стіп усунула ся земля і що опинили ся в новім, бездушнім сьвітї щастя. Аж веселе щебетане Ядвинї спровадив їх назад на землю.

Хороша дївчина получила ся з ними і пішли в трійку, збираючи гриби.

— Софійко, Ядвиню! — роздав ся голос тїтки Ґертруди — вертаємо!

Показало ся, що найбільше грибів найшла Ядвиня, дуже богато старші панї, а Софійка, хоч їй і пан Станислав помагав, мала ледве кількапайцять в кошику.

Очевидно винен тому був пан Станислав, бо коли знає дуже добре лїс, то міг показати де ростуть.

Тїтка значучо усьміхнула ся до панї Завадскої; очевидячки ті панї порозуміли ся вже між собою і о будучности молодої пари порішили.

Тїтка в души приготовила ся до борби з опозицией зі сторони брата і як все не сумнївала ся о побідї. Щож-бо, аби один мужчина міг опирати ся сполученим силам двох женщин! Того ще нїколи не бувало.

Як один миг ока, минув той хороший вечер; при прощаню панї Завадска дуже сердечно обняла Софійку, а тїтка Ґертруда поцїлувала пана Станислава в чоло.

Бачучи то, панна Софія спаленїла, бо справдї всї їй нинї робили на злість! Она свою тайну укрила на днї серця, а тут кождий дає пізнати, що чогось здогадує ся і щось знає. Найбільше Ядвиня....

І для чого? Атже направдї нїхто не знає і нїхто не може догадувати ся.

Скоро, помимо що вже була ніч, котила ся бричка по дорозї до Березівки. Вже була близько моста, коли дав ся чути тупіт женучого ґальопом коня.

поліцийний пояснив їм, що „тим чортом, що страшить в ночи, то звичайна куна“; людем хотіло ся конче зробити знакомство з правдивим чортом, і дійшло аж до того, що поліция була змушена арештувати якогось шлюсаря. Аж тогди люди трохи успокоїли ся. — Лішша історія стала ся на варшавскім передмістю Прага. Там викрито сими днями таку контору, в котрій можна було винаймити чорта, скоро кому єго було потреба. Річ очевидна, що там мусів бути не один чорт, але кільканайцять, а може й кількадесять таких, що віддавали ся в найми. А то ось як тота „чортяча істория“ вийшла на верх. Передтамтого тиждня зголосив ся якийсь чоловік до пристава (комісаря поліциї) і сказав, що при Гродненьскій улици, під числом 43, якась Бліма Френкель має контору, в котрій віднаймає людем чортів, і так їх туманить. Недавно тому віднаймила она за 10 рублів чорта якомусь Шиманьскому на то, щоби той післав на карк якомусь судиї, котрий Шиманьского судив. Иньших шість чортів мали так поперевертати і поперекручувати акти в суді, щоби Шиманьского не можна засудити. Той, що о тім дав знати приставу, сказав дальше, що Бліма очевидно не післала в пору своїх чортів, котрі мабуть десь инде були заняті, бо судия засудив Шиманьского. — Пристав, довідавшись о тім, зачав слідити, і вислідив незадовго, ще Френкльова більше як рік тому назад пустила чутку, що „знає ся“ з найстаршим чортом, а той казав їй отворити контору і обіцяв посилати чортів, котрих би она людем віднаймала. Ну, та й пані Бліма Френкель послухала найстаршого чорта і здаєсь робила добрі інтереси: Коли хтось хотів пімстити ся на другім, ішов до Бліми і наймав чорта, коли хто хотів зробити незгоду межи чоловіком а жінкою, ішов до Бліми і наймав чорта. Не помагав один, то наймав більше, кілько му було потреба, і яких потреба, специялістів до всего. Найбільше наймали люди тих чортів, котрі мали помагати в процесах. Бліму замкнули до арешту. Цікава тепер річ, де она найме собі такого чорта, що єї би увільнив з арешту? Той, з котрим она була в спілці, видко, якийсь до нічого, коли допустив аж до того, що єго спільничку арештовано.

## Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого союза кредитового,** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць жовтень 1901.

Стан довжний:

| | | Кор. сот. | Кор. сот. |
|---|---|---|---|
| 1. | Уділи . . . . . . . . | | 30.869 70 |
| | Фонд резервовий . . . . | | 976 12 |
| 2. | Вкладки: | | |
| | Стан з поч. жовт. | 341.845·40 | |
| | вложено . . . . | 8.512·36 | |
| | винято . . . . | 3.107·30 | |
| | Стан з кінцем місяця . . | | 347.250 46 |
| 3. | Пожички затягнені: | | |
| | Стан з поч. місяця | | |
| | затягнено . . . . | | |
| | сплачено . . . . | | |
| | Стан з кінц. місяця | | |
| 4. | Сальдо відсотків . . . . | | 12.968 74 |
| 5. | Специяльна резерва . . . | | 127 88 |
| 6. | Инші позициї стану довжн. | | |
| | Дивід. непіднята за р. 1900. | | 714 75 |
| 7. | Сума . | | 392.907 65 |

Стан чинний:

| | | Кор. сот. | |
|---|---|---|---|
| 8. | Пожички уділені: | | |
| | Стан з поч. жовт. | 353.049·72 | |
| | сплачено . . . . | 10.454·— | |
| | уділено . . . . . | 17.560·— | |
| | Стан з кінцем жовтня . . . | | 360.155 72 |
| 9. | Движимости . . . . . . | | 736 70 |
| 10. | Льокациї . . . . . . . . | | 18.447 20 |
| 11. | Кошти спору . . . . . . | | 87 39 |
| 12. | Кошти адміністрацийні . . . | | 3.267 96 |
| 13. | Готівка . . . . . . . . | | 8.845 36 |
| 14. | Друки для товариств . . . | | 451 81 |
| 15. | Папери фонду резервового і специяльної резерви . . . | | 911 51 |
| | Сума . . | | 392.907 65 |

| | | |
|---|---|---|
| 16. | Кред. тов. | 169.967·00 |
| | есконт. . | 99.419·32 |
| | векслї . | 90.769·40 |
| | | 360.155·72 |

Членів прибуло 5, убуло 0, остало з кінцем жовтня 1901 р.: 351 з 794, деклярованими уділами в сумі 39.700 К.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$ %. Стопа процентова від позичок $5^1/_2$—7 %.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Відень** 1 падолиста. Король грецкий Юрий полишить ся у Відни аж до дня 10 падолиста. Король дожидає у Відни повороту Цїсаря з Будапешту.

**Петербург** 1 падолиста. З кінцем мая дожидають тут президента републики Любета з ґенералом Бріжером. Любе має відвідати також Москву. Рівночасно францускa фльота буде в Либаві і Кронштадтї.

**Париж** 1 падолиста. В справі демонстрациї фльоти францускої против Туреччини розійшла ся поголоска, що францускe правительство рішило ся на случай потреби займити якесь значне місто або остров турецкий, щоби як паскорше добути належну Франциї квоту.

**Новий Йорк** 1 падолиста. Деякі часописи доносять з Колюмбії, що там викрито заговор против правительства. В заговорі брав участь міністер війни Оспіна, котрого за то арештовано.

---

— Пан Станислав! — скрикнула Софійка, коли їздець зрівняв ся з бричкою.

— Який у тебе знаменитий зір! — сказала насьмішливо панна Ядвиня.

— Я дігнав пані — відозвав ся молодий чоловік — аби остеречи, що тут зіпсований місток.

— Що пап кажуть — сказав Войтїх, візник немов би обиджений — місток новий, а сильний що хоч гармати по нїм котп.

— Однако, все таки, на всякий случай проведу пані до села, буде безпечнїйше.

Відпровадив, попрашав і почув ше раз коротке, але сердечне стиснене ручки.

Завернув коня і як вихор пігнав на Майдан, а дивував ся певне, як один звичайний кінь може па своїм хребті двигнути чоловіка і таку велику силу щастя.

### ГЛАВА XI.,

в котрій бесіда о бурливій конференциї і як Васонжек доказав хорошій Малцї, що женщина без мужа значить тілько, шо муха.

Звичайно тітка Ґертруда в важних случаях взивала брата на конференцию, але не лучало ся нїколи, щоби брат сам жадав від неї розмови в чотири очи. Однако став ся такий вимок.

Одного дня по вечері, коли вже всї мали забирати ся до сну, пан Борецкий, против свого звичаю, сидів ще при столї. Випитував о ріжні господарскі подробицї і зачинав як то кажуть, з ріжних бочок. Сестра поглянула на него уважно, догадуючи ся, що щось стало ся, о чім хотів би з нею поговорити а не сьміє, або отягає ся.

Аби вдоволити скорше свою цікавість поглянула на годинник і сказала:

— Пане брате, десята, час спати, а й братови я то само раджу зробити, бо завтра будеш невиспаний.

— Гм, правда, але видиш, пані сестро....

— А виджу, що десята.

— Я мав би щось сказати, то єсть мав би просьбу до пані сестри.

— Брат у себе дома, може приказувати.

— Певне, я тут всїм приказую, лише не сестрі. Отже, пані сестро....

— Щож брате?

— Я не гнївав би ся, колиб в недїлю був добрий обід.

— Або минувшої недїлї був злий?

— Дуже добрий, анї слова; але я на сей раз хотів би, щоби був трохи лїпший.

— Будуть гостї?

— Так.

— Коли Завадска з сином, то для них присмаків не треба. Женщина проста і ощадна.

— Що пані сестра все з тою Завадскою.

— Може я неправду сказала?

— Правду, але що менї до єї ощадности?

— Коли має бути в недїлю.

— А хтож то пані сестрі сказав? Противно, я хотів би, щоби не була тут в недїлю.

— О певне, коли єї брат не просив, то она не приде....

— Менї анї не снило ся.

— То який гість?

— Молодий чоловік.

— Молодий? Може жених для Софійки?

— Хто знає? Може.

— А Завадский?

— Я єму не обіцював, не може мати до мене претенсий.

Панна Ґертруда пригризла уста.

(Дальше буде).



За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

# І Н С Е Р А Т И.









З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)